Της Ιωάννας Ρούβαλη, μαθήτριας της Γ΄ τάξης του 2ου Γυμνασίου Αιγίου

Δεν είναι εύκολο να αποχαιρετάς το σχολείο και τους φίλους σου.

Είναι όμως απαραίτητο αφού το γυμνάσιο είναι ένα από τα σκαλοπάτια της ζωής... που πριν τα ανέβουμε, όλοι μας αισθανόμαστε λυπημένοι, ξέροντας ότι ποτέ πια δεν θα ξαναμπούμε σε τάξη γυμνασίου!

Εδώ περάσαμε τρία ολόκληρα χρόνια απ' την ζωή μας, αλλά ούτε που το καταλάβαμε πως πέρασαν τόσο γρήγορα. Βέβαια έχουμε λίγες δυσάρεστες μα πιο πολλές ευχάριστες και αξέχαστες αναμνήσεις!

Όποια δυσκολία και αν παρουσιάστηκε, την αντιμετωπίσαμε ενωμένοι, από τις παρατηρήσεις και τις συμβουλές των καθηγητών μάθαμε αλλά και συμμορφωθήκαμε.

Θυμάμαι την πρώτη μέρα που ήρθαμε και νιώθαμε χαρά και φόβο που μπαίναμε σε "μεγαλύτερο" σχολείο.

Νιώθαμε μεγάλοι που τελειώσαμε το Δημοτικό, αλλά και μικροί μπροστά στους μεγάλους του Γυμνασίου και τώρα στο Λύκειο θα νιώσουμε ξανά το ίδιο, αφού θα είμαστε και πάλι τα πρωτάκια.

Ο μόνος λόγος που ξυπνούσα κάθε πρωί για να έρθω στο σχολείο ήταν τι πάει να πει πραγματική συνεργασία χαίρομαι που βρέθηκα σε αυτό το τμήμα, διότι αν και ήμασταν ήσυχοι, μέσα από αυτό περνάγαμε καλά!

Θέλω να πω ένα μεγάλο ευχαριστώ στους καθηγητές μου, που μετά από τόσες "σκανταλιές" κατάφεραν και μας ανέχτηκαν και που τρία απίστευτα χρόνια ήταν δίπλα μας!!!

Πιστεύω πως όλοι θα γυρίζαμε τον χρόνο πίσω τουλάχιστον για μια χρονιά, ώστε να μπορέσουμε να διορθώσουμε κάποια λάθη, αλλά γνωρίζουμε ότι αυτό δεν μπορεί να γίνει, οπότε συνεχίζουμε χαμογελαστοί και πάντα ο ένας δίπλα στον άλλον.

Ελπίζω λοιπόν, να θυμόμαστε όλοι ότι το γυμνάσιο ήταν ένα παραμύθι που μέσα σε αυτό περάσαμε τις πιο όμορφες στιγμές μας!!!